

emlékekkel gondoltunk rá, s az együtt töltött évekre, év-tizedekre.

A megemlékezést Bényei József Végrendelet című versének felolvasásával zártuk.

Ezt követően a régió képviselőjének megválasztása következett, melynek eredménye: György Gabi lesz ebben a tanévben a 7+1. régió képviselője, a helyettese pedig továbbra is Podmaniczki Imre. Sok erőt kívánunk nekik ehhez az áldozatos szolgálathoz!

A kegyes időjárás megengedte, hogy a kertben ebédeljünk – ott várt a terített (és persze) asztal. A terülj-terülj asztalkához sok egészséges és/vagy finom étellel mindnyájan hozzájárultunk. Jó sok kenyeret vittem, hogy kenyérszaporításra ne legyen szükség (elég az időjárás megjavítása) – amit aztán osztogathattam hazára, de nekünk maradt több napra való... Az állófogadás végül munkabéddé alakult, Óbudavár sorsáról, jövőjéről és lehetőségeiről beszélgettünk.

Terveztük a „Házaspárok keresztútja” végigjárását is, ez azonban sajnos elmaradt, csak a forráshoz sétáltunk le egy rövid időre, ahol megcsodáltuk az új, fedett közösségi teret is.

Az időnk sajnos kötött volt, mert vissza akartunk érkezni a Piarista Kápolnába, hogy részt vegyünk a 18 órakor kezdődő misére, amit a „Totya-misék” lezárásaként a Piarista Rend házfőnöke tartott, elköszönő gesztusként. (Totya temetéséről a [Bokorportálon](#) olvasható összefoglaló.)

Nagyon bensőséges, építő, lélekemelő órákat töltöttünk együtt, s megszületett a javaslat, sőt a hajlandóság is: a régió szeptember utolsó hétvégéjén minden évben Óbudaváron tartja a találkozóját.

Ezt a lehetőséget készséggel ajánlom más régióknak is!

BULÁNYI GYÖRGY BUDAVÁRI NAPLÓ...

Négy napot voltunk lent, de bőven elég volt. Vasárnap reggel mentünk, s este 6 órakor elmondtam a szentmisét. Előző este, mint mindig, Széphalmon miséztem. Egy kedves nővér is ott volt. Most jött először. Félek, utoljára is. Amikor kijöttem a templomból, megszólítottam s kezét fogtam vele. Érdeklődésemre megkérdezte, hogy lehet-e őszinte. Mondtam, hogy csak bátran. Erre elmondta, hogy nem tudja, hogy van-e szentmiséje. Ő, nem az igehirdetés háborította fel, hanem a szöveg-változtatások a szentmise folyamán. Nem szabad semmit sem módosítani a misekönyvben leírt szövegen – azt neki ez és ez az atya mondta. Mondtam, amit tudtam: a Zsinat óta nincs gépliturgia... De aligha nyugtattam meg.

Itt, Budaváriban, a „hívek” bíznak bennem. Akik nem bíznak, el sem jönnek. Úgy, hogy nyugodtan mondhatom a misét, ahogy a lelkem diktálja. S még inkább: hirdethetem az igét! Úgy, ahogy a lelkem diktálja? Nem egészen. Úgy, ahogy az a néhány figyelő szempár kihozza belőlem. Szerda este olyasmit csalogattak elő belőlem, amire eddig nem is gondoltam. Fel kellett tennem nekik és magamnak a kérdést, hogy miért kérdezi meg Péter Jézustól: „Uram, nekünk mondd ezt a példázatot, vagy mindenkinek?” (Lk 12,41) Eddig sohase tettem fel. Csak Jézus válaszával voltam elfoglalva: aki ismeri Ura akaratát, több verést kap; aki nem ismeri, kevesebbet kap. Jézus tehát mintha nem válaszolná meg Péter nagyon is konkrét kérdését. Miért nem? Nem tudom, csak sejtem.

Kérdésére Jézus mond egy újabb példázatot. Hosszabbat, mint amilyen az a sztori volt, ami kiváltotta Péter kérdését. A hosszabb csak bővíti az előzőt, amely dicséri azokat a szolgákat, akik mindenképpen várják uruk érkezését. Erre jön Péter kérdése, hogy nekik szól-e a történet, vagy mindenkinek. A hosszabb sztori ezután elmondja, hogy az a hű sáfár, aki kiadja a szolgatársaknak az ételmet, a búzarészt. S az a nem-hű sáfár, aki elkezd verni a szolgatársait, s eszik-iszik és részegeskedik. Ebben pontosítódik most, hogy a szolgálta várja, vagy nem várja Ura érkezését.

Majd jön a befejezés – a több és kevesebb verésről. Nos, arra gondoltam, hogy Péterék az úton valami rossz fát tettek a tűzre, s Jézus mondott nekik erre csak úgy, általában – egy példázatot. Nem úgy, mint az egyszerű spirituális a kispapoknak, akik az előző este nem ették meg vacsorára kapott spenótot. Másnap reggel pedig arról szólt az elmélkedés, hogy Júdás is így válogatott az ételben gyerekkorában, nem ette meg, amit Anyukája főzött neki... történetesen a spenótot. De Jézus példázatától a tanítványok mégis találva érezhették magukat, s a rendre ügyeletes szóvivő – az ombudsman –, Péter megszólalt, tudakolván, hogy kinek is szól ez az egész.

Hogy mi lehetett az a rossz fa, azt a második példázatból kellene kitálatni, amelyben Jézus pontosít. Csak következtethetünk: valami, ami nem felel meg annak, hogy „kiadni élelmüket”; valami, ami annak felel meg, hogy „elkezd enni, inni és részegkedni”. Mi volt az? Nem tudjuk. Csak azt, hogy Péter nem kérdez többé. Tudomásul veszi, hogy annak, „akinek sokat adnak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon”. Talán nem is valami tett volt a rossz fa, csak beszélgetés. Nem a szolgálat és nem az adástörvény által meghatározott volt a téma, hanem az, hogy ki a nagyobb, s kinek vannak kiváltságai. Valami ilyesmi.

Talán Jézus pedagógiájába pillanthatunk itt bele. Abba, mert ne feledjük, inkább gyerekek, tizenévesek voltak ezek a tanítványok. De azért már kifejlett serdülő-öntudatúak, akiket nem feltétlenül megszegyenítéssel kell nevelni. Jézus nem ad egyenes választ Péternek. Vonják le belőle a tanulságot. Azt, hogy mindenkinek szól a példabeszéd, de nekik is. Mert sárosak voltak ők, és sárosak lehetünk e tárgyban mindannyian. Mindhalálig is.

Mint írtam, négy napot töltöttünk lent. Nagyon jó volt, s még jobb, hogy véget ért. Nem tartottam egészen magamat ahhoz, amit az egyik nyári lelkigyakorlatom záró elmélkedésében ígértem. Így szólt: *Halálom után majd ki lehet meszelni a szobám, amelyben élek.* Rávettek a barátaim az ellenkezőjére. Fülemben jutott, hogy az egyik lelkigyakorlatozó, aki először volt Budaváriban, azt mondta, hogy mindenekelőtt seprűvel, porronggyal kezdene. Nagytakarítással. Az is hatott, hogy a múlt héten a kályha-átrakókkal ott volt Márta, s felajánlott, hogy mostanra átjön Zolival, meg az antalfai polgári szolgálatossal Bokorligetről és meszelnek. Nekünk csak annyi a dolgunk, hogy mindent a szoba közepére tolunk. Nem tudtam ellenállni a csábításnak, Megszegtem ígéretemet. Ez már a sorsa a záró elmélkedéseknek.

Át is jöttek kedden délelőtt. Minden közepén volt. S délig meszeltek. Szerdán délelőtt újra jöttek és másodszor is meszeltek. Zoli tökéletesített is egyet és mást, amit tizenöt

éve csak a magam „szaktudásával” bütyköltem össze. A bútorokat is ők ráncigálták a helyükre, miután magam ráncigáltam őket középre. S ebéd után kezdődött a tárgyak – a millió könyv – helyrerakása. Nem lettünk egészen kész. De nagyjából igen? A szőnyegek is a helyükre kerültek. Jövő héten lehet a művet tökéletesíteni. Élünk az alkalommal.

De nemcsak meszeltünk. Rendet csináltam a középső fészerben... asztalosműhely céljából Ferinek. Míg Teri főzte a birsalma-körte sajtot, én szüreteltem: leszedtem a naspolyát. A két fán volt egy negyedmázasa gyümölcs. Most már csak meg kell puhulnia. Aki november közepétől hozzánk jön, megkóstolhatja, s dicsérheti a földet, a napot meg a termelőt.

Közben Teri szobájába áttelepítettem kicsiny cellából – az is ki lett meszelve – áttelepítettem a kompjüttert, a monitort, a nyomtatót s az elosztót, ahol Teri kellemesen befűtött nekem a Gyuszi bácsi építette csodálatos cserépkályhába. S a jó melegben, míg

a mész száradt, elmélkedtem Oto Mádr, alias Máté-Tóth András gondolatairól, s Ratzinger bíboros prefektus 86-ban kapott megtisztelő magánleveléről. Hagyján, de el is kellett menteni floppyra az elmélkedést, hogy felhozzasam a Koinónia novemberi számába.

De nem akarta a floppy befogadni. Szerencsére jött Márta, s megmagyarázta, hogy van egy kis bütyök a floppy-n. Azt le kell húzni, s akkor már akarja.

Délután ötökor abbahagytam a lakás helyreállítást, s átmentem a templomba. Meggyújtottam a gyertyákat, felöltöztem, s betérdeltem az első padba, hogy megnézzem a szövegeket. Ott olvastam Péter kérdéséről, hogy kinek is szól a történet. Aztán 5,40-kor elkezdtem szokásos szentolvasót, a végén még elimádkoztuk a lorettói litániát is az *Oltalmad alá* futunk záró imádsággal, s utána mondtam: Józsi bácsi, lehet harangozni!

A misevég előtt megérkezett Bokorligetről Márta a nagy Fordjával. A Ford nélkül jött be a templomba. Én meg szokásoson leültem a három karosszék közepébe. No, nem „gubbasztani” – mint Kocsi Gyurin kifogásolták, mikor még rajta volt a szentelés kenetének illata (ezt szépen mondtam!), idősebb paptársai – hanem misevégén pótelmélni. Jó ez, mert az egész misét összefoglalhatom benne. Még a lent töltött négy napot is, mert a mise végén elbúcsúztam tőlük. Meg megemlékezhettem barátainkról is, akik megint segítettek nekünk, s arról, hogy az Isten Országáa valami olyasmi, ahol – amiben tudunk – segítünk egymáson.

S még mindig nem volt vége a napnak. Berakodtunk a Fordba. Úri módon ezúttal nem tömegszállító eszközön indultunk hazafelé, hanem kocsival. Márta mondta, hogy lesz egy kis kitérés, mert Gyuszának is szállít valami bio-

terményt Fehérvárra. Azt hiszem főleg sütni való tököket. Végül is alig tudtunk bejutni hozzájuk. Ki volt kapcsolva a kapucsengőjük. De jött valaki kifele a házból, s be tudtunk hatolni. Gyusza még pót-kairoszozott. A konferencia után egy pár napra náluk maradt egy külföldi, meg nem mondom milyen nemzetiségű, házaspár. Mikor Gyusza meglátott, mondta, hogy milyen nagyon örülnének vendégei nekem. Már félkilenc volt. Lemondtam az örömet szerzésnek e módjáról, mert még haza kellett érni, s a berakottakat felcigálni az emelete. Végül is a házaspár jött ki az ajtó elé, s ott beszélgettünk egy pár mondatot, már amennyire velem lehet angolul beszélgetni. Ágin kívül még Kaci, Kristóf és Ágacska voltak otthon. A fiatalok gyorsan behordták az „árút”, s jöhettünk haza. Tíz óra után kerültünk agyba.

1998

FARAGÓ FERENC

TANYAI SZILÁNKOK...

Univerziálé vita. Az idealizmus a *realizmus* egyik formája. – A realizmus az *idealizmus* egyik formája.

***

Viszonyítani csak a valósághoz lehet – de mi az a *valóság*?

***

A jelenben ott a múlt és a jövő is – mindig el nem múlva és soha el nem jöve.

***

Nincs olyan jó, ami számomra *jó*, más számára pedig *rossz*.

***

Minden pillanatban velünk van önmagunk ellentéte is.

***

A szellemi tartományban nagy távolságok vannak, de ezek nagyon közel vannak egymáshoz.

***

Azok *vagyunk*, amit *gondolunk*...

***

A legismertebb soha nem a legismertebb.

***

Mindig *kintről* várjuk a választ, pedig már itt *belül* dörmöböl

***

Az egyenesnél nincs *egyenesebb*, de a görbénél van *görbébb*.

***

Van úgy, hogy a *különbözőség* tart össze és az *azonosság* választ szét.

***

Az ember a gondolatainak nem *szülője*, hanem *gyermeke*.

***

Metafizika. Az ember sokszor úgy érzi, hogy egy küszöb-höz érkezett és át kellene lépnie rajta.

***

Tehetünk-e jót az emberekkel – akaratum ellenére?

***

Egyetlen motiváció van: az ismeretlen megismerésének belső kényszere.

***

Nekem van *igazam!* – Micsoda *hazugság!*

***

Van olyan helyzet, amikor nem a *barátainkra*, hanem az *ellenségeinkre* van szükség.

***

Amit *oknak* látunk, az gyakran már a *következmény*. – Amit *következménynek* látunk, az gyakran még csak az *ok*.

***

Mutatvány. A kötél-táncos sikere a kötélen is múlik!

***

A legvégső Valóság nem a térben és az időben érzékelhető valóság, hanem önmagamban, a végtelenben, örök-kévalóban rejtőző mindenség.

***

Amikor a tudatot kifelé irányítjuk, megjeleni benne a *nyüzsgés*. Amikor a tudatot befelé irányítjuk, megjelenik benne a *csend*.

***

Kampányidőszak. Most légy csak igazán *pártatlan!!!*

***

Az emberi életnek csak akkor lehet értelme, célja és feladata, ha túlmutat önmagán.

***

Ha önmagunkat elfelejtjük – ráeszmélünk önmagunkra.

***

A politikának kellene *vallássá* emelkednie, de a vallás süllyedt *politikává*.

***

Úszólecke. Az élet olyan vízben való úszás, amelyben azt hisszük, hogy leér a lábunk, pedig nem...

***

Sok ember – végső kétségbeesésében – kereszténynek teteti magát.

***

Csak az *egyén* szabad, a *tömeg* sosem, a *közösség* átmenet e kettő között.

***

A teológia abban a pillanatban született meg, amikor az ember rájött, hogy más istenek is vannak, mint a sajátja.

***

Nincs természetesebb, mint a természetfölötti.

***

Vizualizáció. A látható nem látja a *láthatatlant*, a láthatatlan látja a *láthatót*.

***

A Fény is látszik, a Hang is hallik a sötétben.

***

Isten szívéhez mindegyik nép egyforma közel áll, de nem mindegyik nép marad meg e közelségben.

***

Nagy muszáj a szabadság!!!

***

Akinek nem elég a *kevés*, annak a *több* sem lesz elég.